

I DALIS.

ANUPRAS ir MIGLĒ

Kambary buvo tylu. Girdėjosi tik sieninio laikrodžio tikėjimas ir miegančiosios alsavimas, kurio nepertraukė net įkyrus rytmečio paukštelioakas, plėšantis gerklę obely, augančioje tuoj pat už lango.

Raudonplaukė mergaitė miegojo šypsodamasi, apsikabinusi nutriušusį vienusį drambliuką. Kita jo ausis jau kadų kadaise buvo nuplyšusi ir pamesta. Miegale sapnavo sapną, kuriame ji buvo mažas lokiukas, dūkstantis oloj su savo broliais. Jie kandžiojosi, rideno kits kitą... Iš lauko sklindanti ryto balkšvuma žymėjo angą, pro kurią jų motė išpėdino parnešti maisto.

Staiga kambario durys atsivėrė ir iš koridoriaus – it koks krioklys – įsiveržė akinama šviesa, užliedama miegančios raudonplaukės veidą.

– Migliuk, kelkis, į pamokas pavėluosi! – pasigirdo tėtės balsas.

– Aš Miglė, kiek kartų galima kartot, – piktai atsakė mergaitė, suniurzgė it nepatenkinta meška, apsvirtė ant kito šono ir vėl užmigo. Tačiau snūstelėti nepavyko, nes į kambarį įlėkusi mama nutraukė antklodę:

– Žaidi per naktis kompiuteriu, paskui į pamokas atsikelti nesugebi!

– Atstok, ar nematai, kad sergu, – ramiu, bet įtikinamu balsu parciškė Miglė, staigiu judesiu atsiėmė antklodę ir užsiklojo ne tik kūną, bet ir galvą.

– Gal princesė pasakytų, kokia mirtina liga kamuoja šį sykį? – niršo motušė, bet antrąsyk traukti antklodės nebedrįso.

– Atnešk termometrą, pati pamatysi, – pasigirdo nedraugiškas atsakymas. Vos tik mama dukros pažastin įgrūdo termometrą, iš lovos pasigirdo šnypštimas:

– Negali atsargiau!!!

Mama atitraukė ranką, tarsi prilietusi įkaitintą lygintuvą, ir nupėdino į virtuvę.

Pasikelti kūno temperatūrą iki 38 ar net 39 laipsnių – daug kartų išbandytas triukas. Ypač su senais gyvsidabrio termometrais, kuriuos vis dar naudoja Miglės tėvai!

Ir šįsyk tai buvo atlikta mikliai bei profesionaliai: kai tik virtuvėj pasigirdo mamos barškinami indai, mergaitė stryktelėjo iš lovos ir nutipeno į savo tualetą, įrengtą atskirai nuo tėvų, jos kambario gale. Perlipo per kalną neskaltbų drabužių, suverstų tiesiog ant grindų, ir pakišo termometrą po karštu vandeniu. Gyvsidabrio stulpelis tuoj pakilo iki nepavojingos ligos ribos – kad tėvai dar nekviestų gydytojų, bet ir nebereiktų eit į pamokas.

Grįžus atsigulė ir ėmė tankiai kvėpuoti, kad „liga“ atrodytų kuo įtikinamiau.

– Hm, ji tikrai serga, – sumurmėjo mama, apžiūrinėdama termometrą. – Trisdešimt aštuoni su puse...

– Sakiau, o jūs vis netikit.

– Tikiu tikiu, – atsiprašinėjo motinėle, – gal peršalai?

– Vakar per fizinio pamoką Asulevičius privertė bėgti krosą lyjant lietui.

– Tas tavo Asulevičius tikras Asilevičius, – dabar mamos nepasitenkinimo banga nuvilnijo mokyklos linkui.

– Tegu Migliukas pasilieka namie, aš grįšiu pietums ir viską sutvarkysiu, – užsistojo dukrą tėtis, – jei reiks, ir gydytoją iškviesiu.

– Tėti, kiek kartų prašiau, kad manęs šitaip nevadintum, aš ne bernas.

– Pasišildyk ir suvalgyk grikių, jie ant viryklės, – atsisveikindama mergaitės galvą paglostė mama, – o paskui išgerk vaistą. Tik būtinai...

– Kokį dar vaistą?

– Gulės ant stalo.

– Visą suvalgysiu, viską išgersiu, tik duokit išsimiegot, – murmėjo pažadinta lokė, kol tėvai galų gale susiprato ir iššliukino pro duris.

– Skambink, jeigu ką, – pasigirdo paskutinis tėtės šuktelėjimas ir namuose stoji tylu.

Mergaitės tėvai darbavosi už dešimties kilometrų esančiuose Trakuose: mama dirbo savivaldybės Kultūros skyriuje, o tėtis vedžiojo ekskursijas po Trakų pilį ir pasakojo begalę istorijų apie didžiųjų Lietuvos kunigaikščių Kęstučio, Vytauto mūšius, pergalės ir pralaimėjimus.

Miego nebesinorėjo. Miglė atsisėdo ant lovos krašto ir nusišypsojo – dabar galima daryti, ką tik nori!

Iki pietų geros šešios valandos. Nuėjo prie lango ir atitraukė užuolaidą – švito, matėsi, kad bus puiki rudens diena. Šiomet rugsėjis šiltas ir malonus, tarsi vis dar tęstųsi vasara.

Valydamasi dantis mergaitė spoksojo į savo atvaizdą veidrodyje ir buvo be galo patenkinta vakar perdažyтомis ugninio raudonio garbanomis. Jos plaukai ir taip buvo rausvi, tik vasaromis tapdavo blyškūs, nugairinti saulės.

– Dabar kita kalba, išryškėjo ir akys, ir kakta! – mergaitė mėgo kalbėtis pati su savim: – Tai kas, kad motušė vakar ir vėl suvaidino sceną iš spektaklio „Mano dukra – beprotė!“ Užtat paskui, antrame veiksmo, pati stvėrė dantų šepetuką ir padėjo baigti dažyti plaukus. Ji visad tokia – parėkauja, pastūgauja, o tada padaro, ko tik paprašai.

Išsivaliusi dantis Miglė susirišo viršugalvyje arkliaus uodegą ir atsisėdo ant vonios krašto.

– Porą valandų pažaidžiu kompu, tada papusryčiauju... Tik ne tų sukništų griekių! Spintelėj turėtų būti kukurūzų... Kai prašils, apie vienuoliktą, sėdu ant dviračio ir minu prie Gilužio nusimaudyti. Pirmyn atgal – maždaug pusantros valandos, lieka dar valanda. Ką tada? Gal cisiu į medžioklę...

Tėtis Miglei tryliktojo gimtadienio proga buvo padovanojęs gerą skaitmeninį fotoaparatai ir ji mėgo pasislėpusi fotografuoti miestelio girtuoklius. Pavakare jų galėdavai aptikti juokingiausiose pozose – ir knapsinčių, ir vienas kitą vedančių, ir žliumbiančių, ir siusiojančių. Paskui siuntinėdavo klasės draugams ir visiems būdavo labai linksma. Girtuoklių fotografavimas ir vadindavosi „medžioklė“.

Tada įsijungė kompiuterį ir pratęsė žaidimą, kurį vakar nutraukė mama, įsiveržusi į kambarį pirmą valandą nakties. Ir rėkdama kaip įprasta:

– Išmesiu kompą pro langą ir baigsis šitos nesąmonės!

„Nieko tu neišmesi!“ – prisiminus naktinį barnį, vyptelėjo apsimetėlė ligonė ir kaipmat įsitraukė į žaidimą. Nė pati nepastebėjo, kaip prabėgo pora pirmųjų laisvadienio valandų.

Atėjo pusryčių eilė. Atlapojus spintelės duris, Miglė stvėrė kukurūzų dėžutę – aptiko daugiau negu pusę! Šaldytuve radusi jogurto, susimaišė mėgstamiausią savo srėbalą (kaip sakydavo tėtis) ir tuoj pat jį sulapnojo. O mamos išvirtai griekiai buvo supilti ant seno laikraščio, tvarkingai suvynioti ir amžių amžiams paslėpti šiukšlių maišo apačioje, kur niekas niekada nelįs jų ieškoti.

Bevalgant paskambino tėtis.

– Alio, ligoninė? – juokavo pakcitęs balsas.

– Taip.

– Kaip jaučiasi ligoninė Miglė Kiškytė?

– Iš kurio skyriaus? – į žaidimą įsitraukė ir mergaitė.

– Iš mirštančių gulbių...

– Jau sveiksta.

– O griekius suvalgė?

– Be abejo.

– Vaistą išgėrė?

– Iš...

– Gal išduotumėt paslaptį, ką ji veikia dabar?

– Skaito knygą, – nė nemirktelėjo Miglė. Meluoti jai sekėsi nė kiek ne blogiau, nei pasikelti kūno temperatūrą.

– Perduokit, kad kuo greičiau sveiktų.

– Būtinai, – Miglei šis maivymasis ėmė pabosti. – Kada grįši?

– Apie antrą.

– Lauksiu, – atsakė mergaitė ir padėjo ragelį.

Žvilgtelėjo į laikrodį – dar tik pusė vienuolikos.